

Af Dan Turèll

Tegning:
Peder Nyman

Stjernecafeen

HVAD BETYDER '7 47' for Dem? Der kan — vil De utvivlsomt med Deres sædvanlige elskværdighed indrømme — tænkes mange svar på dette enkle spørgsmål.

Hvis De er den analytiske type, vil De måske først og fremmest fastslå det konkrete faktum, at der er en serie på tre tal hvoraf det ene gentages, således at cifrene læst bagfra — skønt hvorfor nogen skulle bekymre sig om at læse dem bagfra, medmindre vedkommende var vanvittigt kæfereret, er mig en gåde — er de samme. Hvis De er en solid hårdtarbejdende samvittighedsfuld medarbejder i et givetvis hæderligt firma vil De måske spontant fremstøtte, at det er netop det tidspunkt, da Deres vækkeur opfører sin daglige schizofrent sønderflængende Richard Wagner-symfoni.

Alligevel ville De nok, selv om De tilhørte denne sidstnævnte type, med lidt overtalelse kunne bringes til at samtykke i, at det ikke var 7 47 som sådan der var noget galt med, men princippet generelt, og at f. eks. 7 46 eller 7 48 ikke ville gøre alverdens forskel.

Ikke desto mindre gjorde netop 7 47 ved en bestemt lejlighed en stor forskel for min ven Paul og min veninde Linda, begge ansete stamgæster på Stjernecafeen. Ved et tilfælde var jeg vidne til dette oprin, der virkelig viste hvad disse tre små tal kan medføre når de opfattes tilstrækkelig forskelligt, og om en sådan markant forskel i opfattelserne handler denne belærende historie.

DET VAR EN LØRDAG eftermiddag i marts, og som enhver ved er der intet som lørdag eftermiddage, specielt ikke i marts. Fra kl. 15.00 er alt i ro, og alle — dvs. alle andre end svindlere, plattenslagere, ludere, taxachauffører og kunstnere — slapper af.

Ske hvad der vil det er weekend i Danmark. Der er foder i køleskabet, øl sat til afkøling, og fjernsynet

fungerer. Verden begynder først forfra på mandag, den Verden — den uadvendte dynamiske forretningsmæssige side af tilværelsen — der så alt for ofte kræver langt mere end blot det bedste af langt de fleste af os.

Det virker kort sagt, som om Universet — for et kun alt for begrænset tidsrum — viser sin lysere side frem og tildeler en et gratiale eller en flidspræmie på et par timers frihed.

Selvfølgelig, allerede søndag aften har man indset hvor lidt og hvor håbløst utilstrækkeligt det var, og hvor tankeløst og tåbeligt tiden endnu en gang blev tilbragt eller måske endda spildt, men lørdag eftermiddag har man endnu sin ungdommelige optimisme i behold, især og f. eks. hvis man har gjort sine indkøb og lige omkring den blå time sætter sig ind på Stjernecafeen og ser ud ad vinduerne mens man nyder en genstand sammen med vennerne og naboerne.

Og i marts er der, under optimale omstændigheder, tillige den særlige fornøjelse at se ud på et stadig stærkere spirende lys og en stedse mere afklaret himmel.

Det er muligt, man vil bestride dette som værende ægte førstehånds naturoplevelser blandt borgere på Skagen eller i Nørre Vorupor, der mere hæfter sig ved udstrakte strandarealer, kæmpemæssige havdønninger og lignende naturtro film-effekter, men set fra Stjernecafeen er det nu den måde året skifter på, og det er på ingen vis nogen utilfredsstillende forestilling — hvilket er mere end man retfærdigvis kan sige om de fleste af de forestillinger man ser her og der mellem år og dag, som man som en anden orm kryber sig frem igennem tilværelsens jord og graver sine små personlige gange.

Nå, denne specielle lørdag eftermiddag i marts var jeg — måske er det derfor, jeg husker den så

tydeligt — i strålende humør. Måske ville det have været overdrevent at påstå, at jeg var en delirisk lille prik af perlede champagnebobler med giantsize technicolor-smil til alle sider, men jeg var ubestridelig i godt og positivt lune, hvilket i øvrigt hovedsagelig skyldtes, at jeg på indkøb om formiddagen havde mødt en gammel ven, Bongo Brian, der — som De måske havde gættet — har fået sit navn af en velvillig omgangskreds på grund af sin udprægede tilbøjelighed til i timevis at baske på bongotrommer, hvilket han faktisk — så usandsynligt det end måtte lyde — delvis lever af.

Imidlertid ligger det sådan, i hvert fald efter Brians opfattelse, at markedet for tromme-tæskere er vigende, hvorfor han nu og da må supplere sin sparsomme indtægt gennem anden foretagsomhed, og det var denne del af hans slidsomme erhvervsarbejde der havde sendt ham et par måneder i Vestre, angiveligt på grund af nogle kilo udsøgt cannabinoindholdig libanesisk hash, som en eller anden syntes at have anbragt i Brians kuffert, hvad Brian — nederdrægtig uheldigt, må De indrømme — først fik lejlighed til at bemærke, da han befandt sig i den initiativrige svenske toldkontrol i Malmö. Jeg forstod det sådan, at man fra såvel det svenske som det danske politis side havde indtaget en nærmest modvillig holdning med hensyn til at fæste lid til Bongos forklaring om at nogen i dølgsmål måtte have forsynet net hans — omhyggeligt låsedet — kuffert med denne ladning undervejs på flyvebåden og i stedet have stjålet det oprindelige indhold, en række medbragte chokoladeæsker og porcelænsplatter til svenske venner, hvis navne han dog ikke præcist erindrede, hvilket kun var en logisk følge af at han havde så mange.

Men han var nu ude igen,

og i fin form, lettet over at være undsluppet fængselslevets — så vidt jeg forstår — for en folsom natur yderst generende og snærende restriktioner. Han var kåd og munter og i humør til at byde hvem som helst på en drink, og da han mødte mig og jeg ikke bare var hvem som helst, men oven i købet en gammel ven og kollega, var han bemærkelsesværdigt hurtigt oplagt til at byde på to, tre, fire drinks, og som følge heraf var jeg i fornævnte positive lune, da jeg efter — med enkelte mindre motoriske vanskeligheder — at have afsluttet mine indkøb slog den vanlige runde omkring Stjernecafeen.

DER VAR, som man siger i visse kredse, blus på lampen. Der var, som andre ville kalde det, gang i den. Man havde travlt. Man var energisk. Det var ikke den sædvanlige behagelige dovne lad-os-nu-lige-søle-os-lidt-og-lang-somt-til-stemning, der plejede at herske tidligt lørdag eftermiddag. Nej, der var fest og farver og dobbelte omgange af alt til alle.

Det viste sig, da jeg — efter en bemærkelsesværdig viljesakt — havde stablet mig nogenlunde komfortabelt op ved baren og fået fyr på min lungetorpedo, at grunden til denne usædvanlig opstemte sydlandske festivitas var et bryllup. Intet mindre end et pludseligt og ganske uforudset spontant vedtaget bryllup — mellem Paul og Linda.

Derfor var det, musikken drøned fire gange højere end normalt. Derfor denne exorbitante — og hvis en spag kritik må være mig tilladt: mangelfuldt strukturerede — dansen frem og tilbage på den begrænsede plads mellem borde og stole. Derfor disse høje jubleråb fra snart det ene, snart det andet bord som man fejrede og genfejrede og genfejrede og genfejrede begivenheden.

Også jeg følte naturligvis

en spontan trang til at lykønske de kommende ægtefæller, ikke mindst da jeg har forstået, at det netop er det man ved sådanne lejligheder forventes at gøre — men jeg indrømmer gerne jeg undrede mig.

Bevares, bryllupper og sligt er så afgjort den slags der sker, det sker bogstaveligt talt hele tiden lige bag om ryggen på en, og jeg går ud fra det ikke er noget man skal blande sig for meget i. Men det er dog mit indtryk, som almindelig lægmand i disse sager, at der i det store og hele er noget forståeligt ved de fleste bryllupper — man kan som regel se, hvad enten han eller hun er ude på, og hvad de får, og på den måde giver det en slags mening, selv for en udenforstående iagttagere. Men Paul og Linda ... de var slet ikke typen. Heller ikke for hinanden. Ingen af dem.

Paul for sin part havde — for bare at nævne en ting — det i sammenhængen fatale handicap at han var aktiv bosse og flerårig fast ven med Whisky-William, en anden afholdt stamgæst med samme seksuelle smag. I fem år havde ingen set Paul med en dame — ud over et mindre udvalg af mødre, søstre og andre sentimentale undtagelsestilfælde.

Og Linda ... Jo, Linda havde været gift. Hun havde faktisk været gift i fire år, med Morten Mis — således kaldet fordi han, som reklame-konsulent, havde for vane at ordne ting som en sådan, eller i hvert fald at havde at gøre det — og var for nylig blevet skilt. Det havde taget på hende. Og som så mange andre, noget i tidens løb har taget på, havde hun vendt sig mod et mere — lad os sige: uadvendt — liv og forsøgt at drukne sine private problemer i latter og arm og sjælsfordærvende selskab, hvad der alt sammen kan være på sin plads til rette tid, men når man morer sig for meget — hvad Linda ofte gjorde — så morer

man sig, siger gammel erfaring, absolut ikke, ofte tværtimod. Og hvis end ikke sjælsfordærvende selskab morer en, så er — efter min formening og dertil flere andres, med hvem jeg har drøftet spørgsmålet — tiden inde til at dreje et dytter og daffe derud.

PAUL VAR SÆRDELES oprørt. Han strøg nænsomt sin moustache og annoncerede gang på gang med markedsudråberstemme den sensationelle nye kombination, mens hans øjne skinnede foruroligende feberfuldt. På den anden side adskilte de sig ved nøjere eftersyn ikke i den henseende fra Lindas, endside de fleste gæsters — og da slet ikke fra bartenderen Bobs.

Bob stod som om han koncentrerede hele sin fysiske og psykiske kapacitet om bare at stå. Han stirrede frem for sig med et stift blik. Et smil omkring læberne så ud som om det var sat fast med usynligt tape. — Jeg har aldrig set ham sådan før, sagde Stof-Svend fra Lille Colbjørnsensgade. Stof så ud som om det egentlig morede ham, på samme måde som det ville have moret en punker at se Hendes Majestæt Dronningen strippe.

— Det er fordi de har festet hele dagen, tilføjede han.

Stor og tung og massiv som han var kunne Stof bære mere væske end de fleste. Hans øjne skinnede endnu kun beskedent.

— Tror du på den? spurgte jeg og gjorde tegn over mod Paul og Linda.

— Nej, er du gal! sagde Stof overbærende. — De er bare begge to så langt ude i tovene, at der skal ske noget.

Paul talte højt. Han lagde planer for deres kommende bryllup, mens han af og til kyskede Linda på kinden og lagde armen om hendes hals og den slags, hvad hun modtog med en slags henrykt fnisen der varslede godt for det intime samliv.

N.M.A.V.

— Vi skal giftes i et fly! sagde han euforisk-ekstatiske til mig, da jeg skyldigst bevidnede min deltagelse. — Vi skal vies i en flyvemaskine på bryllupsrejse tværs over Atlanterhavet!

— Fin ide, sagde jeg. — Det skal være noget særligt! sagde Paul. — Noget stort! Jeg er aldrig blevet gift før.

— Næ, nej, sagde jeg. — Men ... ja, ikke fordi det kommer mig ved, men har du ikke — andre interesser?

— Det, sagde Paul og så ud som om han havde fået noget at tænke over, — det er noget af et problem. Der er en vanskelighed der. Jeg ved ikke hvad William siger til det.

— Du er vel en fri mand, sagde jeg.

— Det er jeg! sagde han. Han var tordnende fuld. Det virkede som om hele verden var tordnende fuld den lørdag eftermiddag i marts.

Bob kom hen og satte sig ved bordet. Han masserede panden med et koldt håndklæde.

— Jeg må have en lille pause, sagde han. — Er der ikke en af jer der kan passe butikken et øjeblik?

— Hvad vil du? spurgte jeg.

— Iskoldt bad og brandvarm kaffe, sagde Bob. — Det har været afsindigt hele dagen. Det er bare en af den slags dage. Vi har allerede solgt hvad vi plejer på en hel weekend, og det er dobbelt så varmt som ved midnat.

— Jeg skal nok overtage baren, sagde Linda med et selvsikkert moderligt smil. — Bare rolig.

Hun så ud, som kunne hun — i sin blussende rød-

kindede lykke — klare alt. Det kunne hun formentlig også — alt på nær lige en drink til.

— Det er kun ti minutter, sagde Bob. — Bare skriv ned hvad hvem får. — O.K., sagde Linda. Paul sendte hende et fingerkys, og hun gik op bag baren.

— Ja, sagde Paul, idet han — som alle førstegrads fulderter — automatisk begyndte forfra på det samme. — Vi skal vies i en flyvemaskine på vej tværs over Atlanten. Vi tager en 747!

— Ja, ja, sagde jeg. — Glimrende!

— Linda, min egen, råbte Paul tværs igennem lokalet, — det bliver 747!

Hun vendte sig om og sendte ham en forsyning fingerkys, mens hun samtidig ved baren forklarede et par nykomne grunden til den usædvanlige festivitets. De nykomne sluttede sig omgående, som taktfulde mennesker med den rette tankegang altid vil gøre, til festen og udbragte endnu en gang parrets skål.

— 747! gentog Paul lykkeligt. — 747, Linda!

Linda nikkede. I samme øjeblik kom Bob ind igen og overtog sit job, stadig bærende på en kop kaffe og med en våd skjorte. Hun sagde noget til ham, han nikkede, og hun vendte tilbage til Paul og begyndte at nusse ham i håret, mens jeg diskret forsøgte at trække hen til Stof, hvad der imidlertid ikke lykkedes, for når folk har bestemt sig til at gifte sig, så har de tilsyneladende også altid — så vidt min viden strækker sig — besluttet sig til at fortælle andre om det i en vis ud-

strækning, og uanset hvor lykkeligt det måtte være kan denne udstrækning meget vel blive lidt langstrakt for en udenforstående.

Som Paul forklarede videre — og så småt begyndte at tilbyde mig jobbet som den der skulle føre bruden op til alteret, hvor det så end ligger i et fly — kom Bob med en bakke med syv øl af den tungere procentklasse.

— 747re! forkyndte han. — Hvad? sagde Paul. — Bestilte du ikke 747re?

— Nej. — Det sagde din kone. — Hvad sagde hun? — 747re.

Det gik nu op for Pauls underbevidste lagre af hærgede hukommelsesressourcer, at hvad Bob stillede foran ham var syv eksemplarer af den gulddør der hedder '47', og som jeg personligt — med al respekt for enhver der har påtaget sig det velsignelsesrige, om end givet byrdefulde og problematiske hverv at brygge øl af enhver slags — ikke selv har på min top-ti eller bare top-tyve liste inden for øl-sorter. Den er sød, forstår De, og området sødt øl er et af de få inden for tilværelsen, hvor jeg med sindsro og uden storskryden kan sige, at jeg har taget definitiv stilling og har endda meget skarpe standpunkter.

Det havde Paul tilsyneladende også. Han reagerede i hvert fald som om han havde det. Han rejste sig op og så på Linda, og det var ikke det blik en kommende ægtemand ifølge gældende regler og regulativer bør tilsende sin snarlige mage.

— Sagde du det?

— Det sagde du jo, elskede.

— Elskede? Ikke tale om. Nu indser jeg det først. Du forstår mig *overhovedet* ikke. Her sidder jeg og taler om den flyvemaskine vi skal giftes i, og så kommer du slæbende med vample øl! 47re, som jeg har!

— Ja men, skat... Gud være lovet jeg gennemskuede dig i tide! Bob, du er mit vidne! Stof, du hørte det! Soffy ...

— Slap nu af, Paul.

— Slap af? Du gode Gud! Her har jeg på et hængende af kussehår undgået en skæbne værre end — ja, værre end — end så meget andet. Og I, mine venner, kan ikke sige andet end at jeg skal slappe af!

— Det er ikke noget at tage så tungt, Paul.

— Ikke noget at tage så tungt? Det giver et indblik i hendes karakter. Det er chokerende og afskyvækkende. Det viser, hvilken slimet slange hun er. Det viser også, hvordan alle I andre er. Ingen pålidelighed. Ingen trofasthed. Ingen ...

— Hør nu her.

— Tag det roligt.

Men Paul ville hverken høre her eller tage det roligt, i hvert fald ikke i omaltede øjeblik. Han rystede over hele kroppen af raseri, til det punkt hvor han så ud som om han uden videre og med en del fornøjelse kunne smadre hele bulen.

Bob sneg sig væk og overlod det til mig at forsøge at administrere Paul — lidt fejlt, syntes jeg nok umiddelbart, men det viste sig han havde handlet med den for en øvet bartender karakteristiske langsigtede strategiske sans. I samme

øjeblik, nemlig, som Paul gjorde et kompetent forsøg på at vælte sit bord, med de 747re, ned i skødet på Linda — hvad der efter min mening, men måske er jeg en ukvalificeret kritiker, hverken ville have klædt ham, hende eller Stjernecafeen som sådan — og alle gloede forvirret på dem, uvidende om hvad der kunne have gjort denne livsglædens og lysets dag til et sort satanisk mareridt, kom Whisky-William ind.

Whisky-William er ca. dobbelt så stor som Paul. Han gik direkte hen til ham, greb ham og smed ham halvvejs op på skulderen.

Paul lukkede øjnene og så ud som om han beredvilligt overgav sig til en højere magt.

Paul boede lige rundt om hjørnet. Vi så William fragte ham hjem.

— Det var det bryllup, sagde Bob.

— Jeg vidste det ikke ville gå, sagde Stof.

LINDA SAD og græd. Det var svært at afgøre, selv for eksperter som Bob, Stof og jeg, om hun var lige så fuld som eller endnu fuldere end sin forhenværende kommende ægtemand.

Det var Soffy, der — efter megen kollektiv trøst og beroligelse — fulgte hende hjem. Med kodimagnyler og alt til faget henhørende.

Imens nød — skønt nød er for stort et ord at bruge for i hvert fald mit vedkommende — vi andre de allerede afkapslede og tilgængelige 47re. Noget måtte man jo stille op med dem. Man skal ikke kimsede på den gode Guds gaver, og der findes mange små ki-

nesebørn der aldrig får en 47er og som ville være henrykt over et sådan tilbud.

Well, Paul og Linda har med tiden glemt historien — jeg vil sige det sådan, at de er gode venner, og da de begge — som Soffy taktfuldt sagde — var 'lidt ude af sig selv' ved vedkommende lejlighed, er der ingen af dem der har onde minder om deres kortvarige forlovelse. Heller ikke Whiskt-William lod sig mærke med noget. Nogle gør sådan noget, men ikke Whisky. Han er udpræget modstander af at lade sig mærke.

Men historien om Pauls og Lindas forlovelse den lørdag eftermiddag i marts beviser ikke desto mindre, tør jeg hævde, at 747 betyder forskellige ting for forskellige mennesker, og at disse divergerende opfattelser undertiden kan være af en art, der fører direkte fra forlovelse til skilsmisse og springer bryllup over på vejen — men så kort som netop 747 er der vel ofte mellem ægteskab og fjendskab, på den anden side, set i en større sammenhæng.

Jo, vi er alle kommet over det, selv Stof og jeg der måtte slide med hovedparten af de søde øl. Det eneste der er blevet tilbage af den mærkelige eftermiddag er udtrykket '747'.

Så hvis De en dag skulle komme ud for at høre det i en samtale mellem stamgæster på Stjernecafeen, vil De nu kunne forstå, hvorfor det mellem indforståede fungerer som en art advarselstegn, en slags blinkende rød signallampe. Det markerer, at nu er man nået en grænse.

Som så mange mennesker er kl. 747 hver dag.